

Kormányprogramunk a megvalósulás útján

Dolgozó népünk minden rétegében osztatlan örömet keltett a Magyar Dolgozók Pártja Központi Vezetőségének és a Magyar Népköztársaság Minisztertanácsának határozata több, mint tízezer fogyasztási cikk és szolgáltatás árának leszállításáról. Az árleszállítás révén összesen másfélmilliárd forintot takarít meg évente dolgozó népünk. A forint megerősítése óta nem volt olyan intézkedés, mely olyan jelentősen emelte volna a reálbérteket, a nép jólétét, mint a mostani árleszállítás.

Az öröm érzésén túl jogos büszkeség is tölt el bennünket, mert az árleszállítás népünk jó munkájának eredménye, munkásosztályunk, dolgozó parasztságunk, értelmiségünk jól megállta helyét az elmúlt évek nagyvámú építőmunkájában s e munka gyümölcsei kezdenek most éri és teremnek a jövőben majd még szebb gyümölcsöket.

Az árleszállítás arról tanúskodik, hogy egyre sikeresebben elégtűnk ki a dolgozó nép szűtlenül növekvő anyagi és kulturális szükségleteit. Életszínvonalunk emelkedése fényes bizonyítéka rendszerünk fölényének a kapitalista rendszer fölött. Csak egyetlen példa erre: nálunk most szállították le a kenyér és a péksütemény árát. Olaszországban az utolsó évben 8, Nyugat-Németországban 11, Angliában pedig közel 20 százalékkal drágult meg a kenyér és a péksütemény az utolsó esztendőben. A kapitalista rendszer nyomorra, szenvedésre, nélkülözésre kárhoztatja a dolgozókat. A mi társadalmunkban munkánk gyümölcseit mi magunk élvezhetjük.

Az árleszállítás megmutatta annak az igazságát is, hogy a többtermelés a jólét felé vezető egyetlen út. Elsősorban saját jó munkánktól függ az, hogy életszínvonalunk a közeljövőben milyen mértékben emelkedik tovább. Ez után az életszínvonal-emelkedés után az élet még szebb, még könnyebb, még vidámabb lett nálunk, s a többtermelés lendülete is megnőtt.

Dolgozó népünk elhatározta, hogy az árleszállításra válaszol még szilárdabban tömörült pártunk, kormányunk mögé. Munkások és paraszatok, értelmiségiek és a többi dolgozó rétegeink még jobb munkával igyekeznek segíteni kormányunknak, hogy életszínvonalunkat minél nagyobb mértékben és minél gyorsabban emelhesse tovább.

Egyetemünk és főiskolánk dolgozó is kivesszük részüket az általános örömből. A szeptember 7-én tartott röpgyűléseken lelkes felkészülések muattak rá arra a

nagy segítségre, amely dolgozóink életében jelentett ez az árleszállítás. Egyetemi dolgozóink válasza sem lehet más, mint az, hogy a magunk területén még jobban

Érvényesül nálunk a szocializmus gazdasági alaptörvénye

Az árleszállítás hírének hallatára legelőször arra gondoltam, hogy nem ez az első olyan esemény, amelyben a párt és a kormány szerető gondoskodása az értelmiség iránt megmutatkozik. Csak a magam életéből is sok példát tudnék felsorolni, de elég legyen talán annyi, hogy a népi demokrácia tette lehetővé számomra azt, hogy ma az egyetemen taníthatok és nyugodtan dolgozhatom szaktudományom területén.

A júniusi párthatározat és a kormányprogram nyilvánosságra hozatala óta biztos voltam benne, hogy ezekre az intézkedésekre rövidesen sor kerül. Maga az a tény, hogy több, mint tízezer árucikk árának leszállítása következett be szeptember 6-án, megmutatja, milyen jelentős ez a javulás mindnyájunk életszínvonalában. Az 1500 millió forint évi megtakarítás megfelelő része az én és családom számára jelent megtakarítást, több élelmiszert, ruhát, több kulturális lehetőséget. Két gyermekem van, s mint szülőnek, külön öröm az,

hogy a jövőben rájuk is nagyobb összeget fordíthatok.

Az árleszállítás jelentőségét azonban ennél még sokkal nagyobbabbnak látom. Tudom a Szovjetunió példájából azt, hogy a szocializmus gazdasági alaptörvényének megfelelően állandóan emelkedik a nép életszínvonal. A mostani árleszállításban annak a döntő bizonyítékát látom, hogy ez az alaptörvény nálunk is érvényesül. Ebből a perspektívából nézve a dolgot, az árleszállítás jelentős lépés szocialista fejlődésünk útján, olyan lépés, amely előrevetíti a következő hasonló lépések árnyékát. Ebben a megnyugtató tudatban öröm és büszkeség a munka.

A párt- és kormányhatározat az én egyéni életemben is komoly segítséget jelent. Természetes tehát, hogy a magam munkaterületén én is azzal tudok és azzal akarok erre a segítségre válaszolni, hogy még jobban dolgozom, s mennél jobb szakembereket igyekszem nevelni a magyar pedagógiának.

Sipka Sándor adjunktus

Kedves egyetemi hallgatók!

A szegedi egyetemek és főiskola összes dolgozóival együtt dolgozunk öt éves tervünk maradéktalan végrehajtásáért. Mi, egyetemi dolgozók is, úgy mint az üzemek, gyárak, hivatalok dolgozói, mind a legjobb tudásunkat adjuk közös ügyünkért, a békéért.

Kedves hallgatók; akik a dolgozó népből jöttök az egyetemre tudásokat, fejleszteni, titeket az egyetem tantermei, a laboratóriumok, mikroszkópok, taneszközök, laboratóriumi felszerelések, stb. vigyázzatok rá úgy, mint a szülői háznál a rendre, a tisztaságra. Fegyelmelzetten viselkedjétek a tantermekben, a laboratóriumokban és általában az egyetem összes területein.

Minél nagyobb gondot fordítsatok a tanuláson kívül a tisztaságra, becsüljétek meg mindazokat, akik a továbbtanulástokat elősegítik, de ezen keresztül azokat is, akik arra törekednek, hogy tiszta tanteremben, tiszta laboratóriumokban, tiszta bionc- és laboratóriumi felszerelésekkel dolgozhassatok, tanulhassatok. Ne nyúlj addig hozzá, amíg az oktató tansze-

mélyzet meg nem magyarázza, hogyan kell vele dolgozni, ne szedd szét a mikroszkópot és tartsd azokat tisztán, mert csak tiszta laboratóriumi felszereléssel tudsz komoly tudományos munkát elérni.

Vannak egyetemi felszerelések és tudományos eszközök, valamint könyvek, amit nem lehet pótolni, ne törd el azokat, ne firkáld be a könyveket. Ugyanez vonatkozik a tantermi asztalokra és székekre, ne dobáld el szemetet a tantermekben, véd a magad és munkatársaid egészségét.

Államunk, a nép állama gondoskodik minden dolgozóról. E gondoskodásról tanúskodnak a szocialista intézmények: üdülők, kórházak, szanatóriumok stb.

Az egyetem ma már a miénk; a dolgozó népé. Ma szocializmust építő népünk szabad és független. A gépek ma már megkönnyítik a dolgozók munkáját. Ti pedig szellemi tudásotokkal segítitek elő a szocializmus ügyének előbbrevitelét, hogy hazánkat pártunk irányításával minél szebbé, boldogabbá tudjuk közös munkánkkal tenni. Sós Sándor József

Kedves elsőéves orvostanhallgatók!

Most egy esztendeje én is ott szorongtam, úgy mint most ti, a kémiai előadóterem padjaiban többi elsőéves kartársaim között. Hogy elszaladt az idő, úgy tűnik most, mintha csak néhány hét telt volna el azóta. Ma sokkal könnyebb az elsőévesek dolga, mint a felszabadulás előtt. Akkor a «golyát» nem fogadta egyeb az egyetem berkeiben, mint bizonytalanság. A mai elsőéveseket a Tanulmányi Osztály első naptól kezdve útbaigazítja. Szállást, lakást szervez, kiosztja az ösztöndíjakat, gondoskodik a diákok étkezéséről.

A dolgok nehezebb része csak ezután következik. Sok elsőéves, amikor először hallgatja Kráml professzor elvtárs előadását az atomok szerkezetéről, nagyot sóhajt és azt hiszi, hogy ezt ő soha nem tudja megtanulni. És az, aki nem dolgozik módszeresen, valóban nem tanulhatja meg a kémiát.

Engedjétek meg, hogy néhány bevált módszert mindjárt itt tanácsoljak nektek: 1. Jegyzeteljétek pontosan az előadást. 2. Tanuljatok óráról-órán folyamatosan, mert ha ezt nem teszitek, vizsgák előtt képtelenek lesztek feldolgozni az ismeretlen anyagot. 3. Könyvből és jegyzetből tanuljatok. 4. Vegyetek részt az intézetek által tartott konzultációkon. A Kémiai Intézet különösen nagy szeretettel és gondallal foglalkozik a hallgatókkal. Ha kell, háromszor is elmondják, hogy pl. mi az elve a Frank-Herz-féle kísérletnek.

Közülünk sokan sírángoztak, foga-doztak, hogy folyamatosan fognak tanulni a II. félévben, amikor

az I. félévi vizsgákon megbuktak. Soknak sikerült is fogadalmát megtartani, de bizony sokan a II. félévben sem tanultak folyamatosan és ezek azután, amikor a többi nyaralt, a nagy melegben izzadva «magolták» a kémiát. Volt, aki még a pótszigorlaton is elbukott.

Szívlejtétek meg ezt és minden nap vegyétek át a leadott anyagot. Sajnos, saját tapasztalatomból tudom, hogy milyen nehéz pótolni a mulasztottakat.

Az anatómia tanulása nem nehéz, ha nagyon jól kihasználjátok a gyakorlatok idejét és nagyon figyeltek az előadásokon. Itt is igen hasznosak a konzultációk és a napról-napra való tanulás. Az idegen neveket bizony többször is át kell venni, mert azok sokszor nehezebben maradnak meg az ember fejében. Mikor azt hiszi, hogy most nagyon tudja, mert nagyon megtanulta, pl. a halántécsontot, 3 nap múlva kiderül, hogy alig-alig emlékszik már rá. Ilyenkor azonban, ha újból nekifog, már hamarabb megjegyzi a sok ismeretlen nevet. Minden anyagot meg lehet tanulni, csak erős akarat és szorgalom kell hozzá.

Több tanácsot most nem szeretnék már adni. Majd magatok is meglátjátok és megtanuljátok, hogy milyen a jól végzett munka öröme. Előre hát kedves elsőévesek! Mutassátok meg, hogy méltóak vagytok dolgozó népünk bizalmára és a Népköztársaság értéket hozott áldozatát jó tanúlással háláljátok meg.

Lakatos László II. éves o. h.

I. éves jogász levele édesanyjához

Kedves Édesanyám! Kimondhatatlan boldognak éreztem magam, amikor augusztus 31-én megérkeztem Szegedre. Tudtam, hogy ezzel a nappal egy új szakasz kezdődik életemben, egy új élet; az Egyetemen.

A vonatról leszállva csak diákokat láttunk mindenütt, szemünkben a bizakodás fényével. A felsőévesekből alakult brigádok várták nagy szeretettel az új elsőéveseket. Bementem a Szegedi Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Karára, itt már több ismerőssel találkoztam, akiket a felvételi vizsgán ismertem meg. Minden diák-társunk őszintén kedves volt hozzánk. Úgy éreztem, hogy azt a kis családot, amit ott hagytam, ez a nagy család, amelybe most érkeztem, pótolni fogja. Később elmentünk az egyetemi diákszállóba, ahol megkaptam a szobabeosztásomat. A szobában 9-en vagyunk. Arról, hogy milyen az élet itt,

nem tudok elég gyönyörűséggel írni. Nagyon kedves kis közösséget alkotunk mi itt és mindannyiunknak egyetlen feladata a tanulás. A menza is kifogástalan, mindig izletes, finom és nekem bőven elég. Amikor beiratkoztam az Egyetemre és megkaptam a diákigazolványomat, eszembe jutott, hogy nem is olyan régen egy ilyen szegény leány gondolni sem mert arra, hogy tanulhasson. Tudom, hogy milyen rengeteg pénzt áldoz államunk arra, hogy anyagi gondoktól mentesen tanuljunk.

Ránk, a dolgozó nép gyermekeire az a feladat vár, hogy beváltsuk a hozzánk fűzött reményeket.

En is igyekeznék fogok és minden erőmmel azon leszek, hogy minél jobban tanuljak és ezzel örömet szerezzek Édesanyámnak és épülő szocialista hazámnak pedig jó szakembere legyek.

Venczel Margit I. éves joghallgató

EGY CSOKOR A VIT-RŐL...

MÁSFÉL NAPOS ÚT UTÁN — augusztus első napjaiban — a gyönyörű Erdély felejthetetlen tájain, a Kárpátokon és a román olajmezőkön keresztül megérkeztünk a világ ifjúságának találkozóhelyére: Bukarestbe.

Bukarest a tőkés-bojár magántulajdon és a szabad telekspekuláció nyomait még erősen magán viseli. Sok nyolc-tízemeletes épület látható, de nem egyszer földszintes, vagy egyszemeletes villa van tözszomszédságában. Ez az aránytalanság meg fog szünni a város újjáépítését előirányzó 20 éves terv megvalósítása során. A város összképe azonban így sem rossz, mert a házak fehérek, vagy világossárgák és így a szűk utcák is barátságosak, vidámak. Sok a park, sok a virág, a szobor, különösen szépek a város minden táján az ég felé törő szökőkutak. A város dekorációja izléses, művészi és gazdag. Sok a kivilágható transzparens és a nagyméretű művészi plakát, a legjobb román grafikusok munkái, sportjelenetek, emblémák, szimbolikus kompozíciók. Megérkezésünk után ezekre figyeltünk fel először, mialatt autóbuszaink szállásainkra száguldottak velünk.

A ROMÁN IFJÚSÁG, a román nép meleg baráti szeretettel fogadta a magyar küldöttséget. Ezt már utazásunk alatt, de különösképpen a megérkezésünk pillanatától kezdve egyre jobban éreztük. De ugyanilyen barátsággal és gondoskodó vendégszeretettel fogadta a több mint 100 ország ifjú küldötteit is. Ennek legszebb megnyilvánulását a VIT megnyitóján láthatuk, de minden külföldi vendég érezhette bukaresti tartózkodása alatt. Augusztus 2-án, délután 4 órára már zsúfolásig megtelt a hatalmas «Augusztus 23» stadion. Őszinte elismeréssel beszélgettünk a román ifjúság e hatalmas alkottásáról, ismerve azt, hogy ezt a hatalmas stadiont két és fél hónap

alatt építették fel. 4 órákor kezdődött a világ ifjúságának felvonulása, hogy ünneplésen megnyissuk negyedik találkozóinkat a békéért és barátságért. A megnyitóbeszéd után sok tízezer kéz kapcsolódtott egybe, a világ sok-sok nyelvén szállt magasba indulónk: «Egy a jelszónk, a béke...» Már ezen az első találkozáson látható volt az, hogy a világ ifjúsága percek alatt örök barátságba tud egygyűlönni a békéért. Minden szem csillogásából az volt olvasható, hogy békében, boldogságban akarunk élni, hogy nem akarunk egy újabb háború áldozataivá válni. Ezt éreztem, amikor megszorítottam egy erős néger fiúnak a két kezét.

A VILÁG IFJÚSÁGI TALÁLKOZÓ megnyitója baráti légkörnek jegyében zajlott le a találkozó minden rendezvénye, az országok ifjúságának találkozója és minden eseménye.

Az egyes országok küldöttségei között megrendezett találkozások felejthetetlen élményeket jelentettek minden résztvevő számára. Különösen érdekes volt a koreai és az amerikai ifjak találkozója. Augusztus 8-án a fővárosi »Tudósok Házának« kertjében és pompás termeiben vagy húsz amerikai fiú és leány jár-kelel. A lányok még el-elrendezgetik a lépcsőn lefutó biborvörös szőnyeg ráncait, megigazítják a terítőket, a fiúk virágcsokrokat hoznak. Három néger és tizenegynéhány fiatálember, hazájuktól sokezer kilométerre, a román főváros tudósainak házában vendéget vár: a koreaiakat.

AZ AMERIKAI CSOPORTVEZETŐ sötét szemé türelmetlenül fűrkészi a Dorobanti-utat, hogy jön-e már a koreaiak kocsjaja. Oh, vajon lesznek-e szavai, hogy elmond-

jon nekik mindent, hogy szeretettel, meleg, harcos, baráti szívével egész hazáját, az egész amerikai népet képviselje? Hogy mondja el? Mit tegyen, hogy ezek az ifjú hősök, akiknek országára az ő amerikai hazájának jelenlegi urai anynyi szenvedést zúdítottak, inost megismerjék az amerikai nép becsületét, szabadság- és békeszeretét.

AMIKOR MEGJÖNNEK A KOREAIK, igen komolyan és nagyon erősen megöleli, megcsókolja Kim Gi Szut, a koreai csoport vezetőjét és Cshe I Ljont, a hőst. A két koreai fiatal ugyanolyan meleg szeretettel csókol vissza az amerikai munkásfiú arcára. Annak sötét szemé olyan fényes lesz ettől a csóktól, hogy az már nem is egészen egyszerű, mintha nemcsak a belső tűz, de egy visszafojtott könnyesepp is fényesítené. A köszönet könnye a csókért, amelyet az egész amerikai dolgozó nép nevében adott és kapott.

A koreai fiatalok, a sokszorosan kitüntetett hősök s a művészgyűttes tagjai kézzől-kézre járnak. Az arccokat, amelyeket néhány hónappal ezelőtt a háború lángszóráinak tüze perzselte, most Bukarestben a békeszerető amerikai fiatalok csókja simogattja. Fiúk fiúkkal, lányok lányokkal ölelkeznek össze. A karjuk virággal tele, a magas gladiolusokrok árnyékában tekintenek először egymásra a koreaiak mandulavágású s az amerikaiak kerekre nyitott szeméj.

Aztán csoportokba verődve kezdtek alaposabban ismerkedni és beszélgetni egymással az amerikai és koreai fiatalok.

Kéz a kézben daltak koreaiak és amerikaiak, minden kézzszorításukkal azt akarva kifejezni, hogy egész népükért, egész hazájukért

teszik ezt, hogy ezt a testvéri kézszorítást soha, sohatöbbé ne válthassa fel az egymásnak szegezett puská.

A VIT-en ilyen és ehhez hasonló találkozásokon sok-sok ország ifjúsága kötött egymással örök, megbonthatatlan barátságot.

Örökké felejthetetlen élményeket jelentett mindannyiunk számára augusztus 11-én, a gyönyörű Sztálin parkban megrendezett Karnevál, a világ ifjúságának álarcosbálja.

Fél kilenc felé járt az idő, amikor beléptünk a Sztálin-park kapuján. A sétányokat szegélyező száz és száz, lila, zöld, piros lámpa mint megannyi kacagó szempár csillogott felénk. A sétányok mentén pirosfedelű, színes házikók sorakoznak, távolabb egy cigarettásdoboz alakú trafik. Az egyik bódé olyan, mint valami hatalmas kalap, amely alól vidám elárúsítók kinálgatják az árakat. A park belsejében a színpad díszlete nagy puffokarcú, bohócruhás alakot ábrázol. Mintha gyermekkorai meséink világa elevenednék itt meg. Már már keressük a mézeskalácsból készült házikót, a kolbászból font legrítést, az aranyalmákat, a gyémánthegetyét és valahol még azon is túl a tündérkastélyt...

EGYSSZERRE CSAK KEZDŐDIK A TÚZIJÁTÉK. Hatalmas, színes csillagzórók repülnek a levegőbe, ezer és ezer piros, zöld, sárga fény gyul ki. A park különböző részeiből idehallatszó zene hangjai összemosódnak, a hegedű vijjogása a dobpergással, a kürt hangja a tamburával. A színesen örvénylő hangok boldog derével töltik el a lelkeket és mosolyt varázsolnak az arcokra.

A park közepén a tó most valóságos óperenciás tengernek tűnik. S ha valaki a meséhsőket keresné,

hát itt vannak. Itt vannak a sétányokon, a bódék előtt. Örülnek egymásnak, a szemük csillogásának, a hangjuk rezgésének.

Annyi bizonyos, hogy a mesékben még a lakodalmakban sincs ennyi fiatalos életöröm, ennyi kacagás, mint itt. Az egyik sétányon most hosszú-hosszú lánc kígyózik végig. Német, francia, angol, néger, román ifjak táncolnak, bizonyára valamilyen hirtelenében komponált dallamra.

Zeng a dal s a levegőben sziporkáznak a rakéták. Az egyik takaros kis pad előtt egy fiú és egy leány beszélget tört franciasággal. A fiú helyet mutat a lánynak és egyszerű ül le vele.

Nem a padra, hanem a földre, mert a padnak gumilábai vannak s ahogy ráérezkednek, azonnal összerezog alattuk. Előbb meglepetten egymásra néznek, azután mindketten hahotázna.

«PACE SI PRIETENNIE» — béke és barátság — ennek a két szónak jegyében szórakozott vidáman a világ ifjúsága. E két szó adott különös varázst e gyönyörű augusztusi estének.

Ezek azok a szavak, amelyeket minden külföldi megtanult Bukarestben. A közös programok, kirándulások, találkozások sok-sok szálával járult hozzá a VIT e nagy-szerű jelszó megvalósításához. Harmincezer külföldi — akik valamennyien ezeket és ezeket képviselték — tanulta meg két hét alatt egymást szeretni és megbecsülni. Feladatunk az, hogy az egész magyar ifjúság közkincsévé tegyük, amit Bukarestben átélünk. Ha ez minél jobban megvalósul, annál biztosabb, hogy azok, akik kart-karbaöltve együtt énekeltek, akik körbefogódva együtt táncoltak a perinacát, soha, de soha egymás ellen, egymás szabadsága ellen, fegyvert kézbe nem fognak.

Sipka Ferenc